

Arrest

nr. 348 519 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van “*Palestina afkomstig*” te zijn, op 4 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 april 2026.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. MAES *loco* advocaat K. VERSTREPEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn uit Palestina, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (*internationale bescherming in een andere EU- lidstaat*)” van 25 juni 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 31 januari 2024 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig is tot en met 30 januari 2027 (AD, documenten, stuk 6 en landeninformatie, stuk 1).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Beide partijen werden op grond van artikel 39/62 van de vreemdelingwet gevraagd door de Raad om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland neergelegd.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociaalezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precarie omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precarie situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij maakt tijdens het persoonlijk onderhoud geen melding van psychologische of medische problemen of andere elementen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Zij stelt dat het goed gaat met haar (NPO, p. 2). Zij legt ook geen documenten voor waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zij met psychologische of medische problemen zou kampen. In het verzoekschrift wijst verzoekende partij nog op de huidige situatie in Gaza en dat deze een invloed heeft op haar mentale welzijn.

Hoewel kan aangenomen worden dat de huidige situatie in Gaza waar nog familie, vrienden en kennissen van haar (in erbarmelijke omstandigheden) verblijven een invloed heeft op het mentaal welzijn van verzoekende partij, volstaat het benadrukken van de huidige (oorlogs)situatie in Gaza niet om aan te tonen dat deze situatie dusdanige gevolgen heeft voor haar psychisch welzijn of dat zij hierdoor dermate beïnvloed wordt dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden die verbonden zijn aan haar status toegekend in Griekenland of dat deze situatie als dusdanig belangrijke gevolgen zou hebben voor haar zelfstandig functioneren. Dit blijkt nergens concreet uit en wordt niet op overtuigende wijze aangetoond.

Verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij actueel kampt met psychologische of medische problemen of andere elementen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden.

Verzoekende partij zet nergens concreet uiteen in welke mate haar gezondheidstoestand of andere specifieke elementen haar belet om haar rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze medische problemen zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten in Griekenland uit te oefenen.

Er blijkt niet dat verzoekende partij nood heeft aan een medische of psychologische behandeling die in Griekenland niet voorhanden zal zijn en dus ook niet dat een (tijdelijke) onderbreking van deze zorg een nefaste invloed zal hebben op de zelfredzaamheid van de verzoekende partij om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico bestaat dat zij zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. De verzoekende partij brengt wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor

zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Zoals reeds aangehaald blijkt uit het administratief dossier dat de Griekse verblijfsvergunning (ADET) van de verzoekende partij nog geldig is tot en met 30 januari 2027 (AD, documenten, stuk 6 en landeninformatie, stuk 1). Uit de algemene informatie die voorligt, blijkt dat verblijfsvergunningen voor personen met de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn (AIDA, "Country Report Greece. Update 2024", september 2025, p. 235). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij nog over haar originele Griekse documenten beschikt, maar dat zij deze niet bijhad tijdens het persoonlijk onderhoud omdat deze bij een vriend lagen (NPO, p. 4) en dat zij een kopie van haar ADET en Griekse reisdocument neerlegt (AD, documenten, stukken 6 en 7). Vermits zij nog steeds beschikt over haar geldige Griekse verblijfsvergunning die nog geldig is tot 30 januari 2027 is de verwijzing naar de moeilijkheden bij het vernieuwen van een Griekse verblijfsvergunning in casu niet dienstig.

7. Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit de verklaringen en handelwijze van verzoekende partij. Zo blijkt dat zij in totaal slechts vijf maanden in Griekenland doorgebracht heeft en als enkele dagen na het verkrijgen van haar Griekse verblijfsdocument, noodzakelijk om toegang te krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan de haar in Griekenland toegekende vluchtelingenstatus, doorgereisd is naar België (NPO, p. 7). Het is voor verzoekende partij op basis van dergelijk kort verblijf na het verkrijgen van haar beschermingsstatus en Griekse documenten, niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Bovendien verklaart zij meerdere keren dat het reeds vanaf haar vertrek uit Gaza de bedoeling was om naar België te komen. Zij wilde nooit in Griekenland blijven (NPO, p. 5, 8 en 11) en geeft dus aan dat zij nooit enige intentie had om in geval van het bekomen van internationale bescherming in Griekenland te proberen er een leven op te bouwen. Uit haar verklaringen blijkt ook dat zij slechts zeer beperkte stappen daartoe ondernomen heeft. Verzoekende partij verklaarde dat zij geen woning kon huren omdat zij gedurende enkele maanden in Athene haar verblijfsdocumenten nog niet had en niemand aan haar wilde verhuren. Daarom sliep zij in de metro en op straat (NPO, p. 6). Vanaf het moment dat zij haar Griekse documenten verkreeg, heeft zij Griekenland echter meteen verlaten en probeerde zij ook geen woning te huren omdat zij toch niet in Griekenland wilde blijven (NPO, p. 7-8). Zij ging nooit langs bij een daklozenopvang en haar gevraagd of zij ooit naar organisaties zocht die haar konden helpen om een accommodatie te vinden, stelt zij dat zij ernaar vroeg, maar dat zij deze niet vond. Zij vond wel organisaties online, maar zij kon zich hier niet naartoe verplaatsen omdat ze te ver gelokaliseerd waren en zij geen geld had voor de metro. Nochtans verplaatste verzoekende partij zich wel met de metro om haar Griekse documenten te gaan halen en om naar de luchthaven te gaan om naar België te reizen (NPO, p. 7, 9-10 en 12). Het feit dat zij deze stappen wel kon zetten in het kader van haar vertrek uit het land, maar niet om naar hulporganisaties te gaan die haar konden ondersteunen bij bijvoorbeeld het vinden van een accommodatie is een verdere illustratie van het gegeven dat zij nooit de intentie had om te proberen op duurzame wijze een bestaan in Griekenland uit te bouwen er haar rechten te doen gelden.

Waar verzoekende partij stelt dat zij enkel in het zwart kon werken bij een Egyptenaar op zaterdagen en zondagen op de markt aan 25 euro per dag (NPO, p. 6) en betoogt dat men haar niet kan verwijten dat zij zich niet wou laten uitbuiten tegen een hongerloon, dient te worden vastgesteld dat niet kan blijken dat zij pogingen ondernomen heeft om op een legale wijze aan werk te geraken, nu zij drie dagen nadat zij haar ADET had gekregen reeds vertrok uit Griekenland. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het voor haar niet mogelijk was om na het bekomen van haar ADET de nodige bijkomende stappen te zetten om legaal te kunnen werken. Zo blijkt uit algemene informatie dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Het fiscaal registratienummer is nodig om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, voor het openen van een bankrekening en het huren van een woning ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21). Verzoekende partij diende in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in op 23 januari 2024 en dus na 31 december 2020. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat haar een AFM nummer werd toegewezen en zij maakt niet aannemelijk dat zij niet in staat zou geweest zijn om de gegevens van het AFM nummer na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus te actualiseren zoals vereist door de Griekse wetgeving. Waar verzoekende partij erop wijst dat zij niet over een AMKA beschikte, maakt zij evenmin aannemelijk dat zij niet in staat zou zijn geweest om na haar erkenning als vluchteling de omzetting van het voorlopige sociale zekerheidsnummer dat zij verkreeg als verzoeker om internationale bescherming in een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te vragen

en het vervolgens te activeren zoals vereist door de Griekse wetgeving. Opnieuw dient in dit verband gewezen te worden op het feit dat zij drie dagen nadat zij haar ADET had verkregen, Griekenland heeft verlaten en dat niet kan blijken dat zij enige poging heeft ondernomen om een AMKA te bekomen.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat naast de automatische deactivering van de AMKA na het verlopen van de ADET, er ook een deactivering kan plaatsvinden bij een onderbreking van het wettelijk verblijf in Griekenland, gaat verzoekende partij eraan voorbij dat zij verklaarde geen AMKA te hebben gehad en dat ook niet kan blijken dat zij enige poging deed om deze te bekomen en te activeren. Zij maakt evenmin aannemelijk dat dat zij bij een terugkeer naar Griekenland niet in staat zou zijn om haar AMKA te (her)activeren indien nodig. Wat betreft haar verklaring dat zij wel naar school wilde gaan, maar dat zij dit niet deed omdat zij eerst de taal moest leren en zij niet van plan was om taallessen te volgen omdat zij geen zin had om in Griekenland te blijven, dient te worden opgemerkt dat uit haar verklaringen ook blijkt dat zij nooit zelf bij een school is langsgegaan en dus ook geen enkele poging heeft ondernomen om te taal te leren (NPO, p. 12). Het loutere feit dat zij mogelijk voor taallessen moest betalen, betekent niet dat deze niet aangeboden werden, zoals verzoekende partij in het verzoekschrift stelt. Wat tenslotte de verklaring van verzoekende partij betreft dat zij in Griekenland geen toegang had tot gezondheidszorg, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat, toen zij een probleem had aan haar schouder, zij niet naar het ziekenhuis gegaan is omdat mensen haar vertelden dat zij toch niet geholpen zou worden omdat zij op dat moment haar ADET nog niet had (NPO, p. 8). Hieruit kan slechts blijken dat verzoekende partij geen concrete stappen ondernomen heeft om medische zorgen te verkrijgen maar niet dat geen toegang ertoe had of zou hebben in Griekenland zoals zij betoogt. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate zij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging, zij hiervan verstoken zal blijven en zij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. De verzoekende partij toont immers niet aan dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid. Zij maakt met haar betoog niet niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden of dat dit het geval zal zijn in geval van terugkeer. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Bijkomend kan verzoekende partij ook voldoende zelfredzaam worden geacht om de moeilijkheden waarmee zij als statushouder met een ADET geldig tot 30 januari 2027 en een AFM die niet voor die datum gedeactiveerd wordt kan geconfronteerd worden, het hoofd te bieden zonder dat zij in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt.

Naast het feit dat zij geen bijzondere kwetsbaarheid aannemelijk maakt die een invloed heeft op haar zelfstandig functioneren, blijkt uit haar verklaringen onder meer dat zij in staat was haar verblijfsdocumenten te bekomen en een advocaat in Griekenland daarvoor in te schakelen (NPO, p. 6-7).

Het gegeven dat de verzoekende partij bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die ze er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland.

Verzoekende partij verwijst in haar aanvullende nota nog naar en citeert uit algemene informatie inzake de situatie in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming. Als bijlage bij haar aanvullende nota voegt zij een schrijven d.d. 19 november 2025 opgesteld door een tiental afgevaardigden van Griekse organisaties die bijstand verlenen aan vluchtelingen of op dat terrein werkzaam zijn, gericht aan het CGVS, waarin gesteld wordt dat de informatie in voormelde “COI FOCUS GRECE Aide aux migrants” van 25 juli 2025 niet (langer) correct is en dat hierdoor een verkeerd beeld gegeven wordt van de actuele situatie in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming. De Raad stelt evenwel vast dat er noch in

de bestreden beslissing, noch in de aanvullende nota van de commissaris-generaal verwezen wordt naar dit rapport en dit heden ook niet voorligt.

Verder dient er opgemerkt te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtsorde geen precedentswaarde hebben waardoor ze in het verzoekschrift niet dienstig kan verwijzen naar voorgaande arresten van de Raad en internationale rechtspraak.

Een algemene verwijzing, naar algemene landeninformatie over de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient concreet te worden aangetoond en verzoekende partij slaagt daar niet in.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op landeninformatie inzake de situatie van begunstigden van internationale bescherming in de EU-lidstaat waar verzoekende partij internationale bescherming geniet en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

9. De verzoekende partij lijkt geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er lijken geen feiten of elementen aangetoond te worden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek lijkt dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het

verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 28 mei 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1855 legt de eed af en tolkt Arabisch.

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De advocaat van verzoeker bevestigt dat er eerder al een aanvullende nota met actuele landeninformatie neergelegd werd.

Zij wenst gelet op het nieuwe rapport van RSA dat bij deze aanvullende nota werd neergelegd, nog enkele dingen te benadrukken. Er wordt in dit rapport namelijk nogmaals bevestigd dat statushouders in Griekenland, en meer bepaald terugkeerders, met administratieve obstakels geconfronteerd worden zoals bij de vernieuwing van hun ADET. De wachttijden kunnen oplopen tot meer dan een jaar. De ADET van verzoeker vervalt in januari 2027 en hij kan dus in een situatie komen waarin hij gedurende een periode geen toegang heeft tot rechten. Hetzelfde geldt voor de AFM en de AMKA. Verzoeker heeft tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard dat hij deze nooit gekregen heeft. Hij beschikt dus niet over een actieve AMKA. In de bron die verwerende partij gebruikt om te stellen dat er geen sprake is van een cirkelredenering, zegt de Griekse minister dat er zowel bij een AMKA als bij het registreren van een werkcontract administratieve hindernissen en vertragingen zijn. Verzoeker heeft nog geen AMKA en moet deze nog bekomen. RSA stelt ook dat het voor een AMKA nodig is om een arbeidscontract te kunnen registreren. Er wordt dus integratie verondersteld voor er toegang is tot basisrechten. Dit is voldoende om de kunnen spreken van een cirkelredenering. De verwerende partij gaat te kort door de bocht door te stellen dat er geen cirkelredenering meer zou zijn. In Verenigde Kamers bij de Raad werd er gezegd dat het belangrijk is om te kijken of er voldoende middelen, een sociaal netwerk en ondersteuning zijn. In het verzoekschrift werd er uiteengezet waarom dit niet het geval is voor verzoeker. Verzoeker heeft in België een zus, maar heeft in Griekenland geen sociaal netwerk. Bovendien is de situatie zwaar door de situatie van zijn familie in Gaza. Hij heeft weinig contact met hen. De drempel om psychologische begeleiding te zoeken is voor verzoeker hoog. Het feit dat hij zijn zus hier heeft en ook een bepaalde integratie, zorgt ervoor dat hij handvaten heeft om ermee om te gaan. In Griekenland zou deze omkadering wegvallen en zou psychologische hulp niet te vinden zijn. Uit de landeninformatie blijkt namelijk dat er grote problemen zijn met de toegang tot psychologische hulp wat invloed heeft op de zelfredzaamheid van verzoeker als alle elementen samengenomen worden. Verzoeker is enkele dagen na het verkrijgen van zijn documenten uit Griekenland vertrokken, maar hij heeft wel enkele maanden na zijn erkenning in Griekenland geleefd. Hij was dakloos, had geen netwerk, geen legaal werk en geen middelen. Dit is een mensonwaardige toestand en de kans is groot dat hij hier bij een terugkeer terug in zal belanden. Het feit dat zijn ADET vervalt en dat hij deze niet op tijd kan vernieuwen en hij dus ook niet over een AFM en een AMKA zal beschikken en de administratieve obstakels die hiermee gepaard gaan zorgt ervoor dat er een risico is op een mensonterende toestand bij terugkeer. Er wordt verzocht om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoeker verklaart dat hij Gaza heeft verlaten na zeer slechte omstandigheden te hebben meegemaakt. Hij heeft nog steeds littekens door alle oorlogen die hij heeft meegemaakt. Na het secundair onderwijs besloot hij te vertrekken om een beter leven te zoeken omdat hij zag dat mensen die in Gaza afstudeerden van de universiteit toch geen job vonden. Na aankomst in Griekenland, na veel leed onderweg, werd hij 1 maand in een opvangcentrum gelaten, maar daarna werd hij op straat gezet en aan zijn lot overgelaten. Hij was 18 jaar zonder begeleiding, zonder instructies van de autoriteiten over wat hij moest doen. Hij heeft 4 à 5 maanden

geprobeerd om werk en onderdak te vinden maar het was onmogelijk. Hij heeft als een zwerver op straat geleefd. Overal waar hij naartoe ging om hulp te zoeken, stond hij voor een gesloten deur en uiteindelijk heeft hij ervoor gekozen om weg te gaan om een beter leven te zoeken. Hij is België dankbaar want hier heeft hij opvang gekregen. Hij was 18 jaar en toch mocht hij in een opvangcentrum speciaal voor minderjarigen verblijven. Hij wil een goede burger zijn en zijn best doen voor de samenleving. Verzoeker heeft in België een neef en een maternale tante. Hij woont in Baarle-Hertog en werkt in een groentenbedrijf. Hij heeft nog familie in Gaza, namelijk zijn 2 jongere zussen en een jongere broer en ook zijn ouders. Zijn ouders zijn beiden ziek. Hij heeft psychologische hulp gezocht, maar zonder succes. Hij heeft wel instructies van anderen uit het opvangcentrum gekregen die wel psychologische hulp kregen en dit heeft hem steungegeven”.

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie en de aanvullende nota die zij ter terechtzitting overmaakte, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 28 april 2026.

5.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de door de verzoekende partij door middel van haar aanvullende nota bijgebrachte informatie inzake de situatie van statushouders in Griekenland, geen ander licht werpt op de conclusie in punt 3 van deze beschikking wat betreft de beoordeling van de algemene situatie van statushouders in Griekenland:

“Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precare omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precare situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADDET is verstrekt deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.”

De verwijzingen in de aanvullende nota van de verzoekende partij naar andere rapporten, waaronder het meest recente rapport van RSA “Recognised Refugees 2026, Access to documents and socio-economic rights” van 27 april 2026, die nog niet voorlagen bij het schrijven van de beschikking, zijn niet van aard de beoordeling van de Raad in de beschikking van 27 maart 2026 van de algemene situatie van statushouders in Griekenland om te buigen. Zij illustreren verder de evolutie naar toenemende bureaucratische complexiteit voor statushouders in Griekenland en de precare leefomstandigheden waarin statushouders als gevolg van deze complexiteit en administratieve obstakels kunnen belanden, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat

alle statushouders in Griekenland *a priori* reëel risico lopen om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat een diepgaande individuele beoordeling niet langer noodzakelijk zou zijn. Verder blijkt uit het rapport van RSA van 23 maart 2026 dat de wachttijden voor het verlengen van een ADET nog steeds oplopen en dat het aantal hangende aanvragen stijgt. In de beschikking van de Raad wordt vastgesteld dat verzoeker over een ADET en AFM beschikt die nog geldig zijn tot 30 januari 2027. Het betoog van verzoekende partij inzake de administratieve obstakels en lange wachttijden voor het verlengen van de verblijfsvergunning is in de huidige stand van zaken doet hieraan geen afbreuk. Verzoekende partij bevindt zich actueel niet in de situatie van statushouders in Griekenland wiens verblijfsvergunning reeds verstreken is. Uit de landeninformatie blijkt onder meer dat een aanvraag tot verlenging van de ADET enkele maanden voor het verstrijken van de ADET kan worden ingediend bij de bevoegde Griekse autoriteiten zodat verzoekende partij minstens deels hierop kan anticiperen. Door in haar aanvullende nota en ter terechtzitting te wijzen op de moeilijkheden bij het verkrijgen van een AFM, de hindernissen met betrekking tot het verkrijgen van een AMKA, het gebrek aan onderdak en sociale bijstand en de gevolgen van drastische bezuinigingen op het gebied van asiel op de mogelijkheden voor organisaties om vluchtelingen te ondersteunen inzake de toegang tot werk zoals dit wordt uiteengezet in het RSA rapport van 2026, toont verzoekende partij evenmin aan dat kan worden besloten dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

5.2. In de beschikking van 28 april 2026 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoonbaar dat ze haar rechten en voordelen als statushouder met een geldige ADET in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt.

Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende vaststellingen (1) verzoekende partij heeft geen bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie, (2) haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 30 januari 2027, (iii) zij geeft aan dat zij nooit de intentie had om in het geval van het bekomen van internationale bescherming in Griekenland te proberen er een leven op te bouwen, (3) zij bracht in totaal slechts vijf maanden door in Griekenland en reisde al enkele dagen na het verkrijgen van haar Griekse verblijfsvergunning, noodzakelijk om toegang te krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan de haar in Griekenland verleende vluchtelingenstatus, door naar België en (iv) ze maakt niet aannemelijk dat zij niet in staat haar AFM nummer te actualiseren en de omzetting van haar voorlopige sociale zekerheidsnummer naar een AMKA te vragen en deze vervolgens te activeren en (vi) zij kan voldoende zelfredzaam worden geacht om de moeilijkheden waarmee zij als statushouder met een ADET geldig tot 30 januari 2027 en een AFM die niet voor die datum gedeactiveerd wordt kan geconfronteerd worden, het hoofd te bieden zonder dat zij in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt.

Verzoeker brengt geen nieuwe elementen aan op basis waarvan een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie kan blijken. Verzoekende partij stelt dat zij psychologische hulp heeft gezocht maar deze tot nu toe niet heeft gevonden en van andere bewoners in het opvangcentrum tips heeft gekregen over hoe hij met zijn psychologische problemen kan omgaan. De Raad kan aannemen dat verzoekende partij lijdt onder de situatie van zijn familieleden die nog in Gaza verblijven en dat hij zich voortdurend zorgen om hen maakt. Er kan evenwel niet blijken dat deze situatie dusdanige gevolgen heeft voor haar psychisch welzijn of dat zij hierdoor dermate beïnvloed wordt dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden die verbonden zijn aan haar status toegekend in Griekenland of dat deze situatie als dusdanig belangrijke gevolgen zou hebben voor haar zelfstandig functioneren. Zo blijkt onder meer uit haar verklaringen in België dat verzoekende partij actueel in België werkt en werd in de beschikking van de Raad ook gewezen op het gegeven dat zijn zelfredzaamheid ook blijkt uit het feit dat zij in staat was haar verblijfsdocumenten te bekomen en daarvoor een advocaat in te schakelen. Er kan begrip worden opgebracht voor de situatie van verzoekende partij en haar bezorgdheid om haar familieleden in Gaza maar dit kan niet volstaan om te besluiten dat bij verzoekende partij sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de hoger genoemde rechtspraak van het Hof van Justitie of dat de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid vereist in de jurisprudentie van het Hof om het bovenvermelde vermoeden dat haar grondrechten in Griekenland worden gerespecteerd te weerleggen, in het geval van verzoekende partij bereikt wordt.

Verzoekende partij maakt verder niet aannemelijk dat in alle gevallen de verlenging van de ADET meer dan een jaar aansleept en het loutere gegeven dat zijn verblijfsvergunning binnen iets minder dan zeven maanden zal verstrijken en dat hij zijn ADET mogelijk niet tijdig kan verlengen volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in zijn individuele omstandigheden in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt te terecht te komen. Waar verzoekende partij betoogt dat zij nooit een AFM heeft gehad, gaat zij geheel voorbij aan de conclusie in de beschikking van de Raad dat op basis van de beschikbare landeninformatie en de datum waarop zij haar verzoek om internationale bescherming in Griekenland indiende, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar een AFM-nummer werd toegewezen en dat zij

niet aannemelijk maakt dat zij niet in staat zou geweest zijn om de gegevens van het AFM-nummer na haar erkenning als vluchteling te actualiseren zoals vereist door de Griekse regelgeving en om de omzetting van het voorlopige sociale zekerheidsnummer dat zij verkreeg als verzoeker om internationale bescherming in een AMKA aan te vragen en dit vervolgens te activeren. Waar zij ter terechtzitting benadrukt dat zij weliswaar enkele dagen na het verkrijgen van haar verblijfsdocumenten Griekenland verliet maar wel verschillende maanden in mensonterende omstandigheden diende te leven, gaat zij eveneens voorbij aan de overwegingen in de beschikking van de Raad met betrekking tot haar individuele omstandigheden in Griekenland, waarbij werd vastgesteld dat zij zelf aangaf nooit de intentie te hebben gehad om in Griekenland te blijven na een eventuele erkenning en er een leven op te bouwen, dat zij al enkele dagen nadat zij haar verblijfsdocumenten had gekregen naar België is doorgereisd en dat het voor verzoeker op basis van dergelijk kort verblijf na het verkrijgen van de beschermingsstatus niet mogelijk is om conclusies te trekken op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg en het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Waar verzoekende partij nog wijst op haar jonge leeftijd bij aankomst in Griekenland en stelt dat zij verschillende maanden zonder begeleiding en instructies in Griekenland diende te overleven, doet dit geen afbreuk aan hetgeen in de beschikking van de Raad werd overwogen met betrekking tot de zelfredzaamheid van verzoekende partij en aan de vaststelling dat zij al na enkele dagen nadat zij haar Griekse verblijfsdocumenten, nodig om haar rechten als statushouder in Griekenland te doen gelden, naar België is doorgereisd en dat zij nog steeds beschikt over een Griekse verblijfsvergunning en AFM die geldig zijn tot 30 januari 2027. Zij weerlegt met haar betoog niet dat zij voldoende zelfredzaam kan worden geacht om de moeilijkheden waarmee zij als terugkerende statushouder met een geldige ADET en AFM kan worden geconfronteerd, het hoofd te bieden zonder dat zij in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht komt.

5.3. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekende partij in de weg staan. Haar beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

6. Gelet op het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET